

Med den Mistænksomhed, der regelmæssig vakt hos den aldrende Frier, saasnart et nyt, ungt Mandfolkeansigt dukkede op i det salomonske Hus, havde Hr. Eybert straks ledet Samtalen hen paa Per, idet han spurgte, hvem det unge Menneske var, der tilsidst var bleven saa højrøstet ved Bordet.

„Det er en Hr. Sidenius . . . en af Ivans Venner,“ sagde Fru Salomon i en Tone, hvori hun ligesom lagde en lille Undskyldning paa Husets Vegne.

„Ja saa, — en Sidenius; Er han ikke saadan — lidt —?“

Hr. Eybert gjorde med Fingeren en Kresbevægelse foran sin Pande.

„Aa, det tror jeg dog ikke,“ svarede Fru Salomon. „Men et uroligt Hoved er han vistnok.“

„Det ligger i saa Fald vist til Familien.“

Jakobe løftede Øjnene fra en Bog, som hun — tilsyneladende udeltagende — havde siddet og bladet i.

„Men han er jo en Præstesøn,“ sagde hun.

„Ja, der er vist en overhaandtagende Mængde Præster i Familien,“ bemærkede Fabrikanten. „Rimeligvis netop af den Grund skyder Slægten saa af og til nogle slemme Vildskud. Jeg erindrer, at en af mine Onkler, der var Proprietær i Jylland, har fortalt mig om en — vistnok nu forlængst afdød — Vendsysselpreest, der gik under Navnet „gale Sidenius“ og virkelig ikke synes at have faaet sit Epitheton ufortjent. Dersom min gamle Jyde-Onkels Ord staar til troende, maa han have været noget nær en Landevejsrøver, der laa i Slagsmaal rundtom paa Kroerne. Jeg husker ogsaa en Historie om en Degn, som han engang i Drukkenskab . . . med Respekt at sige knappede Permissionerne ned paa i Menighedens Paasyn, hvorpaa han i Faderens, Sønnens og den hellige Aands Navn tildelte ham tre Næveklask, saa det ringede i Kirken. Det var jo en egen Art Opbyggelse! Men efter den Historie blev den gode Pastor nok ogsaa dømt fra Kjole og Krave og spærret inde.“

Mens Fru Salomon havde smilet ad denne Historie, hørte Jakobe paa den med et formørket Udtryk; og det var netop dette Udtryk, saa fuldt af Afsky, der havde opildnet Fabrikanten til